

3. Калаур І. Р. Договірні зобов'язання з передання майна в користування: проблеми теорії та практики : Монографія / І. Р. Калаур. — 2-ге вид., доп. — Тернопіль : Підручники і посібники, 2015. — 480 с

4. О некоторых вопросах рассмотрения дел, возникающих из арендных правоотношений: Постановление Пленума Высшего Хозяйственного Суда Республики Беларусь № 1 от 15.02.2012 г. [Електронний ресурс] — Режим доступу: <http://pravo.by/main.aspx?guid=3871&p0=X21200001>

4. О внесении дополнений в постановление Пленума Высшего Арбитражного Суда Российской Федерации от 17.11.2011 № 73 «Об отдельных вопросах практики применения правил Гражданского кодекса Российской Федерации о договоре аренды»: Постановление Пленума Высшего Арбитражного Суда Российской Федерации №13 от 25.01.2013 г. [Електронний ресурс] — Режим доступу: http://www.arbitr.ru/as/pract/post_plenum/81907.html

5. Договор аренды рабочего места: тонкости и нюансы [Електронний ресурс] – режим доступу: http://regforum.ru/posts/758_dogovor_arendy_rabochego_mesta_tonkosti_i_nyuansy/

6. Куриляк З. Коворкінг й антикафе: як «вписати» нові види діяльності в межі законодавства [Електронний ресурс] – режим доступу: http://www.spd-info.com.ua/ua/view/analytics/one/Kovorking_y_antikafe_yak_vpisati_novi_vidi_diyalnosti_v_mezhi_zakonodavstva

7. Шевцова О. Договор аренды рабочего места [Електронний ресурс] – режим доступу: <http://chp.com.ua/konsultacii/item/33651-dogovor-arendyi-rabochego-mesta>

Лукаевич-Крутник І.С.

к.ю.н., доцент, доцент кафедри цивільного права і процесу ЮФ ТНЕУ

ПОНЯТТЯ ТРАНСПОРТНИХ ПОСЛУГ В ЗАКОНОДАВСТВІ УКРАЇНИ

Підписавши Угоду про асоціацію з Європейським Союзом, Україна взяла на себе зобов'язання максимально наблизити національне законодавство до європейських стандартів. Такі зміни повинні відбутись у нормативному регулюванні всіх сфер суспільних відносин, у тому числі в договірній.

Договірні відносини щодо перевезення усіма видами транспорту в Угоді про асоціацію між Україною та Європейським Союзом регулюються підрозділом, який має назву «Транспортні послуги».

Варто відзначити, що термін «транспортні послуги» для законодавства України не новий. Так, ще в першій редакції Закону України «Про транспорт» від 10 листопада 1994 р. вживається термін «транспортні послуги» проте дефініція цього поняття ні в першій, ні в чинній редакції, не закріплюється [1].

В Цивільному кодексі України від 16 січня 2003 р. договірні відносини щодо перевезення та транспортного експедирування розміщені у Главах 63, 64 відразу після Загальних положень про послуги. Однак ні визначення, ні терміни «транспортні послуги», «договір про надання транспортних послуг» в нормах Цивільного кодексу України не зазначено. В ст. 901 цього кодексу закріплюється лише поняття договору про надання послуг, відповідно до якого за договором про надання послуг одна сторона (виконавець) зобов'язується за завданням другої сторони (замовника) надати послугу, яка споживається в

процесі вчинення певної дії або здійснення певної діяльності, а замовник зобов'язується оплатити виконавцеві зазначену послугу, якщо інше не встановлено договором [2].

Визначення поняття транспортних послуг закріплюється в деяких законодавчих актах України, присвячених окремим видам транспорту. Так, відповідно до ст. 1 Закону України «Про міський електричний транспорт» від 29 червня 2004 р. транспортні послуги – це перевезення пасажирів та їх багажу міським електричним транспортом, а також надання інших послуг, пов'язаних з таким перевезенням [3]. Відповідно до ст. 1 Закону України «Про транспортно-експедиторську діяльність» від 01 липня 2004 р. транспортно-експедиторська послуга – це робота, що безпосередньо пов'язана з організацією та забезпеченням перевезень експортного, імпортного, транзитного або іншого вантажу за договором транспортного експедирування. Як синонім поняття «транспортні послуги» в законодавстві України використовується словосполучення «послуги з перевезення» [4]. Зокрема, в ст. 1 Закону України «Про автомобільний транспорт» від 05 квітня 2001 р. закріплюється визначення поняття послуги з перевезення пасажирів чи вантажів, під якою запропоновано розуміти перевезення пасажирів чи вантажів транспортними засобами на договірних умовах із замовником послуги за плату [5].

Визначення поняття транспортних послуг міститься і в деяких підзаконних нормативно-правових актах. Так, згідно з п. 2 абз. 19 Правил надання послуг пасажирського автомобільного транспорту, затверджених постановою Кабінету Міністрів України від 18 лютого 1997 р. № 176 (у редакції постанови Кабінету Міністрів України від 26 вересня 2007 р.) транспортні послуги – це діяльність, пов'язана із задоволенням потреби населення в перевезеннях автомобільним транспортом [6]. Відповідно до п. 1 Правил перевезень вантажів автомобільним транспортом в Україні, затверджених наказом Міністерства транспорту України від 14 жовтня 1997 р., транспортна послуга – це перевезення вантажів та комплекс допоміжних операцій, що пов'язані з доставкою вантажів автомобільним транспортом [7].

Наведені вище визначення поняття транспортних послуг є вузькими і стосуються транспортних послуг, які надаються окремими видами транспорту. Комплексного визначення транспортних послуг чи договору про надання транспортних послуг в законодавстві України не закріплено. Формулювання таких дефініцій у законодавчих актах, зокрема, в нормах Цивільного кодексу України, стане одним із кроків на шляху наближення національного законодавства України до норм, прийнятих стороною Європейського Союзу.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Про транспорт: Закон України від 10 листопада 1994 р. // Відомості Верховної Ради України від 20.12.1994 р. – 1994. – № 51. – Ст. 446.
2. Цивільний кодекс України від 16 січня 2003 р. // Відомості Верховної Ради України від 03.10.2003 р. – 2003. – № 40. – Ст. 356.
3. Про міський електричний транспорт: Закон України від 29 червня 2004 р. // Відомості Верховної Ради України від 17.12.2004 р. – 2004. – № 51. – Ст. 548.
4. Про транспортно-експедиторську діяльність: Закон України від 01 липня 2004 р. // Відомості Верховної Ради України від 24.12.2004 р. – 2004. – № 52. – Ст. 562.

5. Про автомобільний транспорт: Закон України від 05 квітня 2001 р. // Відомості Верховної Ради України від 01.06.2001 р. – 2001. – № 22. – Ст. 105.
6. Правила надання послуг пасажирського автомобільного транспорту: постанова Кабінету Міністрів України від 18 лютого 1997 р. № 176 (у редакції постанови Кабінету Міністрів України від 26 вересня 2007 р. № 1184) // Офіційний вісник України. – 1997. – № 8. – Том 2. – С. . 142.
7. Правила перевезень вантажів автомобільним транспортом в Україні: наказ Міністерства транспорту України від 14 жовтня 1997 р. // Офіційний вісник України від 12.03.1998 р. – 1998. – № 8. – С. 283. – Ст. 312.

Ментух Н. Ф.

к.ю.н., доцент, завідувач кафедри конституційного,
адміністративного та фінансового права ЮФ ТНЕУ

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ МІЖНАРОДНОГО ЛІЗИНГУ

Останніми роками набув розповсюдження міжнародний лізинг, який, як свідчить світова практика у сфері здійснення міжнародних лізингових операцій, досить позитивно впливає на внутрішнє законодавство держав.

Незважаючи на відсутність спеціального правового регулювання міжнародного фінансового лізингу в Україні, численні праці, публікації вчених-економістів, правників, свідчать про необхідність і заінтересованість вітчизняного товаровиробника у використанні механізмів даного виду лізингу.

Відповідно до ст. 4 старої редакції Закону України «Про лізинг», міжнародним лізингом вважався договір лізингу, що здійснювався суб'єктами лізингу, які перебували під юрисдикцією різних держав, або в разі якщо майно чи платежі перетинають державні кордони [1].

Проте, як зазначається в літературі, дане визначення містило ряд недоліків, до яких можна віднести те, що до суб'єктів використовувалося формулювання «знаходження під юрисдикцією різних держав». Слід відмітити, що термін «юрисдикція» від латинського походження означає «підсудність», «судочинство». Тому він не може замінити поняття національності сторін або наявності іноземного елемента у складі сторін в тому значенні, яке ці поняття мають в теорії міжнародного права.

Наступним недоліком визначення міжнародного лізингу є віднесення до його ознак випадків перетинання кордонів платежами за лізинговою угодою. Платежі можуть перетинати кордон, якщо у однієї із українських сторін відповідно до чинного законодавства України є рахунок, відкритий в іноземному банку. Хоча дані гроші все одно залишаються у власності української сторони. Відповідно до економічної теорії, операції між резидентами не вважаються міжнародними. Тому, враховуючи це, до нової редакції Закону України «Про фінансовий лізинг» не було включено старе визначення міжнародного лізингу [2, с.11-12].

У Конвенції про міждержавний лізинг від 25 листопада 1998р. зазначається, що міжнародний лізинг - лізингова діяльність, в якій беруть участь лізингові компанії та господарюючі суб'єкти будь-яких двох і більше іноземних держав [3].